

Μονομελούς Πρωτοδικείου Πατρών: 424/1999

Πηγή: Ε.Ε.Δ. 59/00 σελ. 222

Καταχρηστική άσκηση του δικαιώματος μεταθέσεως από πλευράς εργοδότη συντρέχει κατά κανόνα, όταν η μετάθεση του εργαζόμενου δεν υπαγορεύεται από τις οργανωτικές ή άλλες ανάγκες της επιχείσεως ή από λόγους που αφορούν το πρόσωπο του εργαζομένου, όπως λ.χ. εξ αιτίας δυσκολίας του να συνεργασθεί κ.λπ., αλλά γίνεται για λόγους εκδικήσεως ή μειώσεώς του, καθώς και όταν κατά τη μετάθεση δε λαμβάνονται υπ' όψη οι προσωπικές του συνθήκες, ο χρόνος υπηρεσίας του, οι οικογενειακές του υποχρεώσεις και ανάγκες κ.λπ., όταν δηλαδή κατά τη μετάθεσή του δε λαμβάνονται υπ' όψη κριτήρια υποκειμενικά και αντικειμενικά ή κοινωνικά. – Κρίση ότι η μετάθεση εργαζομένου, προσληφθέντος αναγκαστικώς βάσει των διατάξεων του ν. 1648/1986 ως διοικητικός υπάλληλος του ΟΤΕ, λόγω του ότι έπασχε από σακχαρώδη διαβήτη σε βαθμό αναπηρίας 50% και υποβάλετο εξ αυτού του γεγονότος σε θεραπευτική αγωγή, ήταν καταχρηστική, διότι ο εργοδότης του δεν έλαβε υπ' όψη του τις ατομικές του ανάγκες και κυρίως τη σοβαρή του ασθένεια η οποία επέβαλε τη συνεχή και άμεση ιατρική παρακολούθησή του από ειδικό ιατρό, με συνέπεια η μετάθεσή του να προκαλέσει αποσυντονισμό της προγραμματισμένης θεραπείας του και κίνδυνο προκλήσεως κρίσεων απειλουσών τη ζωή του.

Πρόεδρος: η Πρωτοδίκης κυρία Δήμητρα Ζώη

Δικηγόροι: οι κ.κ. Γεώργ. Παναγιώτου, Τάκης Παπαδόπουλος

Από τη διάταξη του άρθρου Α.Κ. προκύπτει ότι η ρύθμιση κάθε θέματος που ανάγεται στην οργάνωση και λειτουργία της επιχείρησης για να επιτευχθούν γενικά οι σκοποί της, ανήκει στον εργοδότη, ο οποίος δικαιούται να καθορίζει το είδος, τον τόπο, το χρόνο, τις συνθήκες παροχής της εργασίας και γενικά τους όρους αυτής, εκτός αν το δικαίωμα αυτό αποκλείεται ή περιορίζεται σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση από ειδική διάταξη του νόμου ή από τους όρους της ατομικής συμβάσεως εργασίας ή ασκείται κατά προφανή υπέρβαση των ανικειμενικών ορίων που τάσσονται στο άρθρο 281 Α.Κ. (Α.Π. 842/1985 ΔΕΝ 42, 787). Ο εργοδότης, ασκώντας το διευθυντικό του δικαίωμα, μπορεί να καθορίζει τα του τρόπου, τόπου κ.λπ. παροχής της εργασίας από τους μισθωτούς, καθώς και να τους μεταθέτει, εκτός εάν περιορίζεται στην άσκηση του δικαιώματος αυτού από ειδική διάταξη νόμου ή από τους όρους της συμβάσεως εργασίας (Α.Π. 920/1984 ΔΕΝ 41, 558). Όταν η ατομική ή συλλογική σύμβαση εργασίας ή ο εσωτερικός κανονισμός προβλέπουν δυνατότητα και όρους μεταθέσεως, η διευθυντική δραστηριότητα είναι συγχωρητή μέσα στα πλαίσια αυτών των ρυθμίσεων. Σε περίπτωση που ο εργοδότης διατηρεί περισσότερα καταστήματα ή τμήματα στην ίδια πόλη ή σε άλλες πόλεις της ημεδαπής, δικαιούται να τοποθετεί ή να μεταθέτει σε αυτά κάθε υπάλληλο. Πάντως, για τη μετάθεση του μισθωτού ο εργοδότης, ασκώντας το διευθυντικό του δικαίωμα, πρέπει να λαμβάνει υπόψη τις προσωπικές και οικογενειακές υποχρεώσεις του μισθωτού, τη δυνατότητα μετακινήσεως νεωτέρων στην ηλικία και στην υπηρεσία υπαλλήλων που προτιμούνται προς μετάθεση όταν οι υπάρχοντες λοιποί είναι ίσοι, έτσι ώστε αυτή να μην αντιβαίνει στην καλή πίστη και στα συναλλακτικά ήθη και να αποβαίνει μονομερώς βλαπτική των όρων της συμβάσεως (Α.Π. 942/1975 Νο Β 24, 259, Α.Π. 25/1975 Νο Β 23, 870). Σε αντίθετη περίπτωση η άσκηση του δικαιώματος αυτού είναι καταχρηστική και απαγορευμένη, κατά συνέπεια δε άκυρη, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 3, 174, 180 και 281 Α.Κ. τέτοια καταχρηστική άσκηση του δικαιώματος μεταθέσεως από την πλευρά του εργοδότη θα συντρέχει κατά κανόνα όταν η μετάθεση του μισθωτού δεν υπαγορεύεται από τις οργανωτικές ή άλλες ανάγκες της επιχείσεως ή από λόγους που αφορούν το πρόσωπο του εργαζομένου, όπως π.χ. η εξαιτίας του τελευταίου δυσκολία συνεργασίας κ.λπ. αλλά γίνεται η μετάθεση για λόγους εκδικήσεως ή μειώσεως του μισθωτού, καθώς και όταν κατά τη μετάθεση δε λαμβάνονται υπόψη οι προσωπικές συνθήκες, του μισθωτού, ο χρόνος της υπηρεσίας του, οι οικογενειακές του υποχρεώσεις και ανάγκες κ.λπ., όταν δηλαδή δε λαμβάνονται υπόψη κατά τη μετάθεση κριτήρια υποκειμενικά και αντικειμενικά ή κοινωνικά. (Α. Π. 586/1985 Νο Β 34, 211, Εφ.Πατρ. 631/1984 ΝοΒ 32, 1388). Στην προκειμένη περίπτωση με την υπό κρίση αγωγή ο ενάγων εκθέτει ότι με την υπ'

αριθμ. 25/27.11.1992 απόφαση της αρμόδιας επιτροπής τοποθετήθηκε κατά τις διατάξεις του ν. 1648/1986 αναγκαστικά ως διοικητικός υπάλληλος στην επιχείρηση του εναγομένου Οργανισμού Τηλεπικοινωνιών Ελλάδος, ως πάσχων από σακχαρώδη διαβήτη με βαθμό αναπηρίας 50% και ότι με απόφαση του αρμοδίου Συμβουλίου του εναγομένου μετατέθηκε από την Πάτρα, όπου υπηρετεί στην υπηρεσία του τελευταίου στην Κάτω Αχαΐα. Ότι η μετάθεσή του αυτή είναι άκυρη ως καταχρηστική, γιατί το εν λόγω Συμβούλιο κατά την άσκηση του διευθυντικού του δικαιώματος δεν έλαβε υπόψη τις ατομικές και οικογενειακές του ανάγκες, καθώς και τη δυνατότητα μεταθέσεως συναδέλφων του με λιγότερες υποχρεώσεις και σε μικρότερο Βαθμό Μεταθετότητας. Με βάση τα παραπάνω ζητεί να αναγνωρισθεί η ακυρότητα της μεταθέσεώς του. Με το περιεχόμενο αυτό και αίτημα η αγωγή αρμόδια εισάγεται ενώπιον του δικαστηρίου αυτού κατά την ειδική διαδικασία των άρθρων 664 έως 676 Κ.Πολ.Δ., είναι νόμιμη, στηρίζεται στις διατάξεις που ανφέρθηκαν πιο πάνω, καθώς και στη διάταξη του άρθρου 70 Κ.Πολ.Δ. και πρέπει να εξετασθεί κατ' ουσίαν.

Από τα προσκομιζόμενα και επικαλούμενα από τους δαδίκους έγγραφα, την υπ' αριθμ. 3457/1999 ένορκη βεβαίωση ενώπιον της συμ/φου Πατρών Ι.Κ., η προσκόμιση της οποίας μετά τη συζήτηση της υπόθεσης επετράπη από το δικαστήριο, μετά τη δήλωση του ενάγοντος στο ακροατήριο ότι καλεί τον εναγόμενο για την ένορκη βεβαίωση (Ε.Α. 9487/1985 Αρχ. Νομ. 39, 37), τις ομολογίες που συνάγονται από τους ισχυρισμούς των διαδίκων (άρθρ. 261 Κ. Πολ.Δ.) και απ' όλη τη διαδικασία, αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Με την υπ' αριθμ. 25/27.11.1992 απόφαση της αρμόδιας επιτροπής του εναγομένου Οργανισμού Τηλεπικοινωνιών Ελλάδος, ο ενάγων τοποθετήθηκε αναγκαστικά κατά τις διατάξεις του ν. 1648/1986 ως διοικητικός υπάλληλος στην επιχείρηση του εναγομένου στην Πάτρα, με βαθμό αναπηρίας 50%, ειδικότερα αυτός πάσχει από ινσουλινοεξαρτώμενο σακχαρώδη διαβήτη (βλέπε τη Γνωμάτευση της Α' βάθμιας Υγειονομικής Επιτροπής Νομαρχίας Αχαΐας), υποβαλλόμενος σε θεραπευτική αγωγή (χορήγηση ινσουλίνης σε καθορισμένες δόσεις και αυστηρά διαιτητική αγωγή με 1.800 θερμίδες ημερησίως). Στις 6.4.1998 ο εναγόμενος με το υπ' αριθμ. 415/6.4.1998 έγγραφό του γνωστοποίησε στον ενάγοντα ότι με απόφαση του αρμοδίου Περιφερειακού Συμβουλίου της Τηλεπ. Δυτ. Ελλάδος μετατέθηκε στην υπηρεσία του στην Κάτω Αχαΐα. Η μετάθεσή του αυτή έγινε προκειμένου να καλυφθεί η κενή θέση που δημιουργήθηκε λόγω της μεταθέσεως της υπαλλήλου Χ.Κ. στην Πάτρα, η οποία υπηρετούσε στην Κάτω Αχαΐα από το έτος 1995. Αίτηση του ενάγοντος για ανάκληση της μετάθεσής του απορρίφθηκε από το ίδιο Συμβούλιο. Όμως για τη μετάθεση του ενάγοντος ο εναγόμενος Οργανισμός δεν έλαβε υπόψη του και κυρίως τη σοβαρή ασθένειά του, η οποία επιβάλλει τη συνεχή και άμεση ιατρική παρακολούθηση από ειδικό ιατρό (διαβητολόγο). Η τυχόν αλλαγή της επαγγελματικής του έδρας και εξ αυτής μεταβολή του προγράμματος της ζωής του, συνεπάγεται όχι μόνο την πλήρη αδυναμία τηρήσεως του ιατρικώς επιβληθέντος ρυθμού διαβίωσής του, αλλά και συνεχίσεως της προγραμματισμένης θεραπείας του και σε κάθε περίπτωση τον απόλυτο αποσυντονισμό αυτής, με τον κίνδυνο προκλήσεως κρίσεων, απειλουσών τη ζωή του. Ο εναγόμενος ισχυρίζεται ότι η μετάθεση επιβαλλόταν για την κάλυψη υπηρεσιακών αναγκών και έγινε σύμφωνα με τον Κανονισμό Μεταθετότητας προσωπικού. Όμως, όπως προκύπτει από την προσκομιζόμενη Κατάσταση Μεταθετότητας του Διοικητικού προσωπικού του εναγομένου, ο Βαθμός Μεταθετότητας του ενάγοντος είναι εννέα (9). Ο Βαθμός αυτός σύμφωνα με τον Κανονισμό Μεταθετότητας προσδιορίζεται βάσει του αριθμού μορίων που συγκεντρώνει ο κάθε υπάλληλος, ανάλογα με τα αντικειμενικά κριτήρια που έχει, όπως αυτά προσδιορίζονται στον κανονισμό (Κεφ. Β' Κριτήρια). Δηλαδή ο κάθε υπάλληλος, ανάλογα με τα κριτήρια που έχει συγκεντρώνει ένα αριθμό μορίων, βάσει του οποίου προσδιορίζεται ο Βαθμός Μεταθετότητάς του (Β.Μ.). ο βαθμός αυτός, όταν πρόκειται για μετάθεση που δεν επιθυμεί ο υπάλληλος, τον διασφαλίζει, έναντι των συναδέλφων του με μικρότερο Β.Μ., δηλαδή μετατίθεται αυτός που έχει μικρότερο Β.Μ. που υπερτερεί στον ίδιο τόπο (παρ. 2 Κεφ. Β' του ΚΜ). Επομένως, ο πιο πάνω Βαθμός του ενάγοντος, τον διασφαλίζει έναντι των υπολοίπων οκτώ συναδέλφων του με μικρότερο Βαθμό Μεταθετότητας. Εξάλλου, ο εναγόμενος δεν αναφέρει ούτε αποδεικνύει την υπηρεσιακή και ατομική κατάσταση των υπολοίπων οκτώ υπαλλήλων με μικρότερο από τον ενάγοντα Βαθμό Μεταθετότητας, ούτε αναφέρει για ποιο λόγο έγινε υπέρβαση της σειράς αυτής. Με βάση λοιπόν τα παραπάνω

πραγματικά περιστατικά, η απόφαση των Οργάνων του εναγομένου με την οποία αποφασίστηκε η μετάθεση του ενάγοντος, κρίνεται ότι υπερβαίνει προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη, τα χρηστά ήθη, ο κοινωνικός και οικονομικός σκοπός του διευθυντικού δικαιώματος του εναγομένου και αποτελεί μονομερή βλαπτική μεταβολή των όρων της συμβάσεως εργασίας, αφού ο ενάγων θα υποχρεωθεί να μετακινείται καθημερινά στην Κάτω Αχαΐα παρά τα προβλήματα υγείας που αντιμετωπίζει και επιπλέον θα υποστεί και οικονομική επιβάρυνση. Περαιτέρω, η άσκηση του πιο πάνω ένδικου δικαιώματος του ενάγοντος να ζητήσει δηλαδή την ακύρωση της απόφασης για τη μετάθεσή του, δεν υπερβαίνει και μάλιστα προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη, τα χρηστά ήθη και ο κοινωνικός και οικονομικός σκοπός του δικαιώματος και ως εκ τούτου η σχετική ένσταση του εναγομένου πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη. Κατόπιν αυτών πρέπει να γίνει δεκτή η αγωγή και ως ουσιαστικά βάσιμη κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό. Το αίτημα του ενάγοντος για ανάκληση των υπ' αριθμ. 1339/1998 και 2277/1998 αποφάσεων ασφαλιστικών μέτρων, με τις οποίες απορρίφθηκε σχετική αίτησή του για αναστολή εκτέλεσης της απόφασης περί μετάθεσης, απαραδέκτως υποβάλλεται με τις προτάσεις που κατατέθηκαν μετά τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο και πρέπει να απορριφθεί για έλλειψη προδικασίας κατ' άρθρο. 111 Κ.Πολ. Δ. τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων πρέπει να συμψηφιστούν, γιατί τα όργανα του εναγομένου είχαν εύλογη αμφιβολία για το αποτέλεσμα της δίκης (άρθρο 179 Κ.Πολ.Δ.). (Δέχεται την αγωγή. Αναγνωρίζει ότι είναι άκυρη η απόφαση του Συμβουλίου Προσωπικού του εναγομένου για τη μετάθεση του ενάγοντος στο Τ.Ε.Υ.Κ. Αχαΐας).